కథా కౌముది

క్షమించు మిత్రమా..!! జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తి

జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తి గారు - పాఠకులకే కాదు, శ్రోతలకు కూడా చిరపరిచితమైన పేరు. మూడు దశాబ్దాలు ఆయన 'బాలయ్య'గా ఆకాశవాణిలో వినిపించారు. ఆరు దశాబ్దాలుగా ఆయన రచనలను పాఠకులంతా ఎంతో ఇష్టంగా చదివారు. రామచంద్రమూర్తిగారు బహుముఖ ప్రజ్ఞాశాలిగా తనని తాను నిరూపించుకుంటూ కథా, నవలా, నాటక రచయితగా, నాటక ప్రయోక్తగా, చలనచిత్ర కథారచయితగా , సంభాషణల రచయితగా దశాబ్దాలపాటు తన స్థాయిని నిలుపుకుంటూ వచ్చారు. గతనెల 10 వతేదీన ఆయన తన కుటుంబసభ్యులనూ, బంధుమిత్రులనూ, అభిమానులనూ - విషాదంలో ముంచి కరోనాకి లొంగిపోయారు. ఇదివారు వ్రాసిన చివరి కథ. ఆసుపత్రికి వెళ్ళడానికి కొద్దిరోజుల ముందు వ్రాసిన కథ. తన చివరిక్షణాలకు తానే అక్షరరూపమిచ్చుకున్నారా అనిపిస్తుంది, ఈ కథ చదువుతుంటే. తుదిశ్వాసవరకూ సాహిత్యాన్నే ఊపిరిగా చేసుకున్న రామచంద్రమూర్తిగారి లాంటి రచయితలు అరుదుగా కనిపిస్తారు. ఆయన కథల్లోని మంచిపాత్రలు ఎంత ఉదాత్తంగా ప్రవర్తిస్తాయో, అచ్చంగా అదే వారి వ్యక్తిత్వం కూడా. నిండుమనసుతో అభిమానించడం, భేషజం లేని సంభాషణ, కల్మషం లేని చిరునవ్వు - ఇవన్నీ జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తిగారి వ్యక్తిత్వంలోని కొన్ని కోణాలు. వారి కలం ఇంక చదవించదనీ, వారి గళం ఇంక వినిపించదనీ అనుకోవడానిక్కూడా మనసొప్పడంలేదు. వారి చిట్టచివరి కథను ప్రచురించే అవకాశాన్ని కౌముదికి ఇచ్చిన వారి కుమారుడు విజయసారథిగారికి కృతజ్ఞతలు తెలియచేస్తున్నాము. జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తిగారి ఆత్మకథను వచ్చేనెలనుంచి కౌముదిలో ధారావాహికగా ప్రచురించబోతున్నాము.

"పూజకొద్దీ పురుషుడు, దానం కొద్దీ బిడ్డలు" తారసపడతారని పెద్దవాళ్ళు చెప్తూంటారు. ఆ సామెతకు మరో కొసమెరుపును చేర్చి 'పూర్వజన్మ సుకృతం కొద్దీ మిత్రులు చేకూరుతారని - వాళ్ళ ముగ్గుర్నీ చూసిన వాళ్ళు అంటూంటారు. 'ఎవరయ్యా ఆ ముగ్గురు' అని అడిగితే, మొదటివాడు సత్యం, రెండవవాడు శివం, మూడవ వాడు సుందరం అని కూడా చెప్పేస్తారు.

ఆ మూడు పేర్లూ వాళ్ళ నామకరణం నాడు, తల్లితండ్రులు పెట్టిన పేర్లు కాదు. అవి వేరే వున్నాయి. సత్యం అసలు పేరు సత్యమూర్తి. శివం అసలు పేరు శివరావు. ఇక సుందరం అసలు పేరు సుందరరావు. వాళ్ళ ముగ్గురి స్వస్థలం హైదరాబాదే. ఆరోతరగతిలోకి వచ్చేవరకూ వాళ్ళను ఆ పేర్లతోనే పిలిచేవాడు. పిలుచుకునే వారు కూడా. అయితే వాళ్ళు ఆరో తరగతిలో చేరినపుడు 'అటెండెన్స్' 'మార్క్' చేసే క్లాసు టీచరుగారు, వాళ్ళ పేర్లు చదువుతూ "మీ పేర్లు చాలా బాగున్నాయ్రా. కానీ నేను మాత్రం మిమ్మల్ని 'సత్యం, శివం, సుందరం' అని పిలుస్తాంటాను. మీ ముగ్గుర్ని ఒకే బెంచీమీద కూర్చోపెడతాను. వెరైటీగా వుంటుంది" అన్నారు.

అప్పట్నుంచీ ఆ పేర్లతోనే పిలవబడుతూ ఒక బెంచీమీదనే కూర్చుంటూ పదోక్లాసుదాకా చదివి పాసయ్యారు. తర్వాత కూడా ఒకే జూనియర్ కాలేజీలో చేరి ఇంటర్ చదివారు. అది చదువుతున్న రోజుల్లోనే ఓ సంఘటన జరిగింది. ముగ్గురూ కలిసి ఓ ఆదివారం సాయంత్రం గండిపేట చెరువులో స్నానం చేద్దామని వెళ్ళారు. చేస్తూండగా ఆ నీళ్ళల్లో సత్యం ఓ అడుగుముందుకు వేసి, అక్కడ కాలు నేలకు అందక ప్రవాహంలో మునిగిపోయాడు. దాంతో భయపడి, రెండు చేతులూ పైకెత్తి 'హెల్ప్‌మీ, హెల్ప్‌మీ' అంటూ కేకలు పెట్టాడు. అప్పుడు సుందరం ఒక్క క్షణమైనా ఆలస్యం చేయకుండా అతనివైపు ఉరికి ఓ చేయి పట్టుకుని ఒడ్డుకి లాక్కుని వచ్చాడు. అక్కడే గట్టుమీద అతన్ని వెల్లకిలా పడుకోపెట్టి తనకు తెలిసిన 'ఫస్ట్ ఎయిడ్ ' చేసి, అతను పీకలదాకా మింగిన నీళ్ళను బయటకు కక్కించి ప్రాణాలు నిలబెట్టాడు. అదే జరిగి వుండకపోతే ఆ ముగ్గురు మిత్రుల్లో ఇద్దరే మిగిలి వుండేవారు. అప్పట్నించీ సత్యానికి సుందరం పట్ల గౌరవంతోపాటు ప్రేమాభిమానాలు కూడా ఎక్కువయ్యాయి. అప్పటినించీ సుందరాన్ని చూసినప్పుడల్లా 'ప్రాణదాతకు ప్రణామాలు' అంటూండేవాడు సత్యం. అలా అనద్దని సుందరం వారించేవాడు.

ఇంటరు పూర్తయ్యాక ముగ్గురూ కాలేజీలు మారిపోయారు. సత్యం డిగ్రీ కాలేజీలో చేరితే శివం మెడికల్ కాలేజీలో చేరాడు. ఇక సుందరం ఇంజనీరింగు కాలేజీలో చేరిపోయాడు. కానీ స్నేహితులుగా మాత్రం వాళ్ళు విడిపోలేదు. ముగ్గురూ ఒకే కాలనీలో వుండేవాళ్ళు కనుక, రోజూ కలుస్తూనే వుండేవారు. సినీమాలకూ, షికార్లకూ కలిసే వెడుతూండేవారు. ఎవరైనా తెలిసినవాళ్ళు, వాళ్ళ ముగ్గుర్నీ ఒకేచోట చూసినప్పుడు "మీ చదువులు వేరైనా మీరు మాత్రం వేరు వేరుగా కనిపించరేమిటయ్యా?" అని ప్రశ్నిస్తే దానికి ముగ్గురూ ఒకే సమాధానం చెప్పేవారు.

"మన జీవితంలోని ప్రతి దశలోనూ, స్నేహితులనేవాళ్ళు దొరుకుతూనే వుంటారండీ. కానీ జీవితాంతం కలిసి వుండే స్నేహితులే నిజమైన స్నేహితులం ఆ స్నేహమే మా మధ్య వుంది" అని.

ఆ స్నేహపూరిత వాతావరణంలో వాళ్ళ మధ్యన రోజులు, వారాలూ నెలలూ ఏళ్ళుగా మారిపోతున్నాయి. అలా మారిపోయిన పదేళ్ళ వ్యవధిలో, వాళ్ళ జీవితాల్లో అనేక సంఘటనలు జరిగాయి. సత్యం పబ్లిక్ సర్వీసు పరిక్ష రాసి సెక్రటేరియట్లో గుమాస్తా ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాడు. మెడిసిన్ చదివిన శివం హైదరాబాదులోని ఓ ప్రయివేటు

ఆస్పత్రిలో డాక్టరుగా చేరిపోయాడు. ఇంజనీరింగ్ పట్టా తీసుకున్న సుందరం మాత్రం ఢిల్లీలోని ఓ 'ఐ.టీ కంపెనీ'లో ఉద్యోగంలో చేరాడు.

ముగ్గురుకీ అటూ ఇటూగా నాలుగేళ్ళ వ్యవధిలో పెళ్ళిళ్ళు కూడా జరిగిపోయాయి. పెళ్ళయి రెండేళ్ళకే సత్యం దంపతులకు ఒక మగపిల్లాడు కలిగాడు. ఆరేడేళ్ళయినా శివానికీ, సుందరానికీ 'తండ్రి' హోదా లభించలేదు. సత్యం, శివం, హైదరాబాదు మాదాపూర్‌లో వున్న 'గేటెడ్ కమ్యూనిటీలో పక్కపక్కనే చెరో అపార్ట్‌మెంట్ కొనుక్కుని, ఒకేసారి గృహప్రవేశం చేసుకున్నారు. ఆ వేడుక చూసేందుకు ఢిల్లీనించి సుందరం వచ్చాడు.

"నేనుకూడా హైదరాబాదు వచ్చేసి, ఇక్కడే వేరే 'జాబ్' చూసుకుంటాన్రా. మీ అపార్ట్‌మెంట్స్ పక్కనే మరొకటి ఖాళీగా వుంటే చూడండి. అప్పుడు మనం ముగ్గురం ముచ్చటగా ఒకే చోట వుండచ్చు" అన్నాడు సుందరం వాళ్ళతో.

"నువ్వు రావాలే కానీ మాకు అంతకంటేనా" అన్నాడు సత్యం.

"అలా మాట వరుసకు అంటున్నాడేకానీ అంత మంచి జాబ్ ఈ హైదరాబాద్‌లో ఇప్పటికిప్పుడు దొరకద్దూ?" అలా అంటే అయినా పౌరుషం వచ్చి సుందరం ఆ ప్రయత్నంలో పడతాడనుకున్నాడు శివం.

మొత్తానికి ఢిల్లీనుంచి వచ్చిన సుందరం మాత్రం సత్యం కొడుకుతో అక్కడున్న మూడురోజులూ కాలక్షేపం చేసి మురిసిపోయాడు. వాణ్ణి ఎత్తుకుని టాక్సీ ఎక్కించి ఊరంతా తిప్పాడు. కొత్త డ్రెస్సులూ, రకరకాల బొమ్మలూ వాడికి కొనిచ్చాడు.

"ఎందుకన్నయ్యా అంత డబ్బు ఖర్చు చేసి అవన్నీ కొనటం?" అని అడిగింది లలిత.

"నీకు తెలీదమ్మా. సత్యం నాకు స్నేహితుడేకాదు. తమ్ముడులాంటివాడు. అప్పుడు నువ్వు వరసకి మరదలవుతావు. అయినా నిన్ను మాత్రం 'చెల్లెమ్మా' అని పిలుస్తున్నాను. అలాంటప్పుడు మీ బాబిగాణ్ణి నేను పరాయివానిగా ఎలా చూసుకుంటానమ్మా. అయినా వాడికోసం నేను చేసింది కూడా ఓ ఖర్చేనా? మర్చిపొండి" అన్నాడు సుందరం.

నాలుగోరోజున అతను తిరిగి ఢిల్లీ ప్రయాణం అయినప్పుడు, వీడ్కోలు చెప్పేందుకు అందరూ ఎయిర్‌పోర్టుకి వెళ్ళారు. అప్పుడు కూడా టాక్సీలో బాబిని, సుందరం తన పక్కనే కూర్చోపెట్టుకున్నాడు.

"అంకుల్! నువ్వూ, ఈ శివం బాబాయ్ మా నాన్నకి మంచి స్నేహితులు కదా!" సుందరాన్ని అడిగాడు బాబి.

"మేం ముగ్గురం మంచి స్నేహితులం మాత్రమే కాదురా" ప్రాణ స్నేహితులం నీకు తెలుసునోలేదో ఓసారి మేం ముగ్గురం చెరువులో స్నానానికి వెళ్ళినప్పుడు నేను ఈతకొడుతూ, ఆ నీళ్ళ ప్రవాహంలో మునిగిపోతే అప్పుడు ఈ సుందరం అంకులే నన్ను బయటకు లాగి ప్రాణాలు కాపాడాడు" చెప్పాడు సత్యం.

"ఓహ్! గ్రేట్. అయితే సుందరం అంకుల్ హీరో అన్నమాట" చప్పట్లు కొడుతూ అన్నాడు బాబి.

"మామూలు హీరోకాదురా! సూపర్ హీరో" పక్కన కూర్చున్న శివం చెప్పాడు. టాక్సీ ఎయిర్‌పోర్టుకి చేరుకోగానే తన సూట్‌కేసు తీసుకుని క్రిందకు దిగాడు సుందరం.

"ఉంటాన్రా! మీ బాబిగాడితో ఫోనులో మాట్లాడిస్తూండు" అని సత్యానికి చెప్పి లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఇక శివం సంగతి సరేసరి. పక్క పక్క అపార్ట్‌మెంటుల్లోనే వుంటున్నారు. కనుక సత్యం దంపతులతో అతని స్నేహం మరింత బలపడింది. బాబితో చనువుకూడా ఎక్కువైంది. ప్రతిరోజూ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళేటప్పుడు ఓసారి వాడి బుగ్గగిల్లి ముద్దు పెట్టుకుని 'బై' చెప్పేవాడు. మళ్ళీ సాయంత్రం హాస్పిటల్ నించి తిరిగి రాగానే 'హాయ్ బాబి' అని పలకరించి, బట్టలు

మార్చుకుని తన దగ్గర కూర్చోపెట్టుకునేవాడు. రోజూ వాడు చేసే చిలిపి పనులగురించి సుందరానికి ఫోన్లో చెప్తూండేవాడు. వాడితో తీసుకున్న సెల్ఫీలూ, ఫొటోలూ వాట్సప్‌లో అతనికి పంపుతూండేవాడు.

రోజులు అలా గడుస్తూండగా ఓసారి బాబికి టైఫాయిడ్ జ్వరం వచ్చింది. సత్యం కంటే శివం ఎక్కువ ఖంగారు పడిపోయాడు. వెంటనే తాను పనిచేస్తున్న హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళి 'అడ్మిట్' చేశాడు. చిల్డ్రన్స్ స్పెషలిస్టుతో వైద్యం చేయించాడు. తనూ, తన భార్య కలసి ఆ పదిరోజులూ హాస్పిటల్‌లోనే సత్యం దంపతులకు సాయంగా వుండి సపర్యలు చేశారు. ఆ విషయాన్ని ఢిల్లీలో వున్న సుందరానికి ఫోన్లో చెప్పేసరికి అతను కూడా ఖంగారు పడిపోయాడు. రోజుకి రెండుసార్లయినా శివానికి ఫోన్ చేసి వాడి ఆరోగ్యం గురించి వాకబు చేసేవాడు. "త్వరగా బాబికి జ్వరం తగ్గిపోయి, క్షేమంగా ఇంటికి చేరిపోతే ఈసారి హైదరాబాదు వచ్చినప్పుడు అక్కణ్ణించి తిరుపతి వెళ్ళి తన తలనీలాలు ఆ స్వామికి సమర్పించుకుంటా"నని మొక్కుకున్నాడు. మాటల సందర్భంలో ఆ సంగతి సత్యానికి చెప్పినప్పుడు అతని కళ్ళు చెమర్చాయి.

"చూశావా లలితా మనం అంటే శివానికీ, సుందరానికీ ఎంత ప్రేమో. పాపం వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళిళ్ళయి ఇంతకాలమైనా పిల్లలు కలగలేదు. ఆ ఏడుకొండల వెంకన్న దయవల్ల రేపో మాపో వాళ్ళకు కూడా పిల్లలు కలగాలోయ్ అప్పుడు మనం కూడా తిరుపతి వెళ్ళి ఆ స్వామిని దర్శించుకుందాం. నేనైతే నా తలనీలాలు సమర్పించుకుంటాను" అన్నాడు సత్యం.

"స్నేహం అంటే మీదేనండీ" అంది లలిత అతనివైపు మెచ్చుకోలుగా చూస్తూ.

"లలితా ఏం చేస్తున్నావ్? నీకో శుభవార్త చెప్పబోతున్నాను త్వరగా రావాలి" ఆఫీసు నించి అప్పుడే ఇంటికొచ్చి హాల్లోకి అడుగుపెట్టిన సత్యం పిలిచాడు.

"వస్తున్నానండీ" వంటింటిలోంచి బదులిచ్చింది లలిత.

"ఏమిటి డాడీ ఆ శుభవార్త? నీకు ఆఫీసులో ప్రమోషను వచ్చిందా?" అక్కడే సోఫాలో కూర్చుని సెల్‌ఫోన్‌లో 'గేమ్' ఆడుతున్న బాబి అడిగాడు.

"అంతకంటే మంచి వార్తరా"

"ఏమిటండీ ఆ వార్త?" వంటింటిలోంచి వస్తూ అడిగింది లలిత.

"రేపు నేను మా సుందరం గాణ్ణి కలుసుకోబోతున్నానోయ్" సంతోషంతో చెప్పాడు సత్యం

"అలాగా! ఇక్కడికి వస్తున్నట్టు అతను ఫోన్ చేశాడా?"

"లేదోయ్ వాడు ఇక్కడకు రావటం కాదు. నేనే ఢిల్లీ వెడుతున్నాను. రేపూ ఎల్లుండీ శని, ఆదివారాలు కదా. హాయిగా వాడితో గడిపేస్తాను. మా ఆఫీసునించి కొన్ని ముఖ్యమైన ఫైళ్ళు అక్కడి సెక్రటేరియట్‌లో నన్ను పర్సనల్‌గా ఇచ్చి రమ్మన్నారు. సోమవారం ఆ పని పూర్తిచేసుకుని మళ్ళీ మంగళవారం బయల్దేరి వచ్చేస్తాన్లే. ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లు ఆఫీసువాళ్ళే అరేంజ్ చేశారు"

"మేం కూడా వస్తామండీ" పక్కనే కూర్చుని అడిగిందామె.

"మీరా?"

"అవుండి మన పెళ్ళి అయ్యాక హనీమూన్ తీసుకెడతానని చెప్పారు. గుర్తుందా 'ఇదిగో వెడదాం, అదిగో వెడదాం' అంటూ పదేళ్ళ నించీ వాయిదాల మీద వాయిదాలు వేసేశారు. మనకి బాబిగాడు కూడా పుట్టేసి నాలుగేళ్ళయిపోయింది ఇప్పుడైనా తీసుకెళ్ళండి. పైగా నేను ఎప్పుడూ విమానం ఎక్కలేదు కూడాను" గారాలుపోతూ చెప్పింది.

"ఇప్పటికిప్పుడు అడిగితే ఎలాగోయ్? 'టిక్కెట్స్' దొరకొద్దూ?"

"మీ స్నేహం పవిత్రమైందే అయితే తప్పకుండా దొరుకుతాయి. నెట్‌లో చూడండి"

"ఔను డాడీ. తప్పకుండా దొరుకుతాయి. నేను దేవుడికి దణ్ణం పెట్టుకుంటాను. నాక్కూడా సుందరం అంకుల్ని చూడాలని వుంది. చూడు డాడీ" అంటూ దగ్గరకొచ్చి కంప్యూటరు ఓపెన్ చేస్తూ అడిగాడు బాబి.

'తప్పదా? అంటూ నెట్ ఓపెన్ చేసి చూశాడు సత్యం ఫ్లయిట్‌లో చాలా ఖాళీలే వున్నట్టు గమనించారు.

"ఓఁ చాలా ఖాళీలున్నాయి. శివం గాణ్ణికూడా అడిగితే బాగుంటుందేమో వాడు కూడా వస్తాడు."

"అడగండి" సెల్‌ఫోను అందిస్తూ చెప్పింది లలిత.

"ఏమిటి చెల్లెమ్మా. అడగమంటున్నావ్ ఎవర్ని?" అదే క్షణంలో ఆ ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన శివం అడిగాడు. అక్కడే వున్న సోఫాలో కూర్చుంటూ.

"నిన్నేరా సమయానికి వచ్చావ్ రా! నేను ఫామ్లీతో రేప్పొద్దున్న ఫ్లయిట్‌లో ఢిల్లీ వెడుతున్నాను. నువ్వూ, మీ ఆవిడా కూడా వస్తే బావుంటుందనుకున్నాం. నాలుగు రోజుల్లో వచ్చేద్దాం. అఫ్‌కోర్స్. అక్కడ సెక్రటేరియట్‌లో, నేను ఓ రోజు పని చూసుకోవాలనుకో కానీ మిగతా మూడురోజులూ సుందరంతో హాయిగా గడిపేయచ్చు" హుషారుగా చెప్పాడు సత్యం.

"సారీరా! నేను రాలేను"

"అదేమ్మిరా? స్పృహలో వుండే ఆ మాటలు చెప్పాడా? అడిగాడు సత్యం.

"స్పృహలో లేకపోయినా బావుండేది."

"అంటే ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం?"

"నువ్వు కూడా సుందరం ఇంటికి వెళ్ళేందుకు వీల్లేదు" అంటూ సోఫాలోంచి ఛివాల్న లేచాడు.

"జోకు చెయ్యకు. నువ్ రావాల్సిందే. అస్తమానూ సుందరాన్ని మనం 'వీడియో కాల్స్'లో చూసుకోవటమే తప్ప పర్సనల్‌గా కలవలేకపోయాం. ఎప్పుడో ఏడాది క్రితం మన ఇళ్ళ గృహప్రవేశానికి వచ్చాడు."

శివం మాట్లాడలేదు. అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతున్నాయని గ్రహించాడు సత్యం.

"ఏమైందిరా? మీ మధ్య ఏమైనా మనస్పర్ధలు వచ్చాయా?" అడిగాడు మళ్ళీ.

"ఆఁ...అవును. అలాంటివే. నువ్ వాడింటికి వెడితే మనిద్దరి మధ్య కూడా వస్తాయి."

ఈసారి సత్యం కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"ఏమైందిరా? ఒకప్పుడు వాడు నీ ప్రాణాలు కాపాడినవాడు. వాడితో మనస్పర్ధలా?" పైగా నన్ను కూడా కలవద్దంటావా? ఎందుకిలా మాట్లాడుతున్నావ్?"

"ఎందుకో నువ్వు తిరిగి వచ్చాక చెప్తాను. నువ్ మాత్రం ఈ ట్రిప్పులో వాణ్ణి కలవటానికి వీల్లేదు. కలిసావంటే నామీద ఒట్టే" గబగబా బయటకు నడిచాడు శివం.

నిశ్చేష్టుడై అటే చూస్తూ తలపట్టుకున్నాడు సత్యం.

మర్నాడు పొద్దున్నే సతీసమేతంగా బయల్దేరి ఎయిర్ పోర్టుకి వెళ్ళి విమానం ఎక్కి మధ్యాహ్నం రెండయ్యేసరికి ఢిల్లీ చేరుకున్నాడు సత్యం. ఆ రోజంతా రెస్టు తీసుకుని తర్వాత రెండురోజుల్లో అక్కడ చూడాల్సిన ప్రదేశాలన్నీ చూసేశారు. సోమవారం ఆఫీసు పని పూర్తి చేసుకుని హోటల్ రూమ్‌కి వచ్చాడు.

"పని అయిపోయిందిగా ఇంక సుందరం అంకుల్ ఇంటికి వెడదాం డాడీ" అడిగాడు బాబి.

"ఇప్పుడు వెళ్ళటం కష్టంరా. వాడిల్లు ఇక్కడికి చాలాదూరం."

"అయితే మాత్రం టాక్సీలో వెళ్ళవచ్చుగా"

"ఇప్పుడు ఓపికలేదు నాన్నా?" చెప్పాడు సత్యం.

"అదేం కాదులే నాకు తెలుసు అక్కడకు వెళ్ళద్దని శివం అంకుల్ చెప్పాడుగా" నేను విన్నాను.

"మరింకనేం అందుకే వాళ్ళింటికి వెళ్ళదల్చుకోలేదు పైగా తన పైన ఒట్టుకూడా వేసుకున్నాడు"

"అయితే ఏం? ఒట్టుతీసి గట్టున పెట్టచ్చుట. ఓసారెప్పుడో మమ్మీ చెప్పింది"

"గట్టున పెట్టే ఒట్టు కాదురా మాది. కట్టుబడివుండే ఒట్టు" చెప్పాడు.

"అయితే ఓసారి అంకుల్‌కి ఫోన్ చేసివ్వు. నేనుమాట్లాడతాను. ఢిల్లీ వచ్చామని చెప్తాను. అప్పుడు తనే మనల్ని చూడ్డానికి వస్తాడు" సలహా ఇచ్చాడు బాబి.

ఆ సలహా సత్యానికి నచ్చింది. వెంటనే ఫోను తీసి సుందరం నంబరుకి డయల్ చేశాడు 'స్విచ్ ఆఫ్' అని తెలిసింది ఆ మాటే బాబికి చెప్పి 'ఇంక వదిలెయ్' అన్నాడు.

ఆ మర్నాడు ముగ్గురూ కలసి హైదరాబాదుకి తిరుగు ప్రయాణమయ్యారు. విమానంలో కూర్చున్నాడన్నమాటేగానీ సుందరాన్ని కలుసుకోలేదన్న బాధతో సత్యం మనసంతా అల్లకల్లోలమైపోయింది. అసలు శివం - సుందరాన్ని ఎందుకు కలుసుకోవద్దన్నాడో, ఇద్దరి మధ్యా మనస్పర్థలు ఎందుకొచ్చాయో ఒకవేళ వచ్చాయే అనుకున్నా - తనను కలవద్దనటానికి కారణం ఏమిటో ఎంత ఆలోచించి సమాధాఅం దొరకలేదు.

ఆ కలవరపాటుతోనే హైదరాబాదు చేరుకుని ఇంటికి వచ్చాడు సత్యం. రాగానే శివం వాళ్ళను చూసి 'వచ్చేశారా' అంటూ ఆనందంతో బాబి గాణ్ణి దగ్గరకు తీసుకుని ఎత్తుకున్నాడు.

"ఇదేమిట్రా?" ఈ నాలుగు రోజుల్లోనే వీడు ఇంతగా చిక్కిపోయాడు?" అడిగాడు సత్యాన్ని.

"చిక్కిపోలేదు సుందరాన్ని చూడలేకపోయినందుకు బెంగపెట్టుకున్నాడు" ముఖం పక్కకు తిప్పుకుని చెప్పాడు సత్యం.

"సారీరా! నన్ను క్షమించు. నా మాట విని వాడి దగ్గరకు వెళ్ళలేదు"

"అదే! వాడి దగ్గరకు ఎందుకు వెళ్ళద్దన్నావో ఇప్పుడైనా చెప్పు. వచ్చాక చెప్తానన్నావ్‌గా. మా మధ్య మనస్పర్థలు ఎందుకు వచ్చాయ్?" అడిగాడు.

"మనస్పర్థలు కాదురా! వాడికి.. సుందరానికి కరోనా వైరస్ సోకిందిరా. ఆస్పత్రిలో వున్నాడు" కంట తడితో చెప్పాడు శివం.

అంతే నోటమాట రాలేదు సత్యానికి అక్కడే వున్న సోఫాలో కూలబడిపోయాడు 'అయ్యో' అంటూ లలితకూడా అతని పక్కనే కూర్చుండిపోయింది.

"ఎప్పుడు?" నెమ్మదిగా అక్షరాల్ని కూడదీసుకుంటూ అడిగాడు సత్యం దిగులుగా చూస్తూ.

"అప్పుడే పదిరోజులైందిరా మీ ఢిల్లీ ప్రయాణానికి ముందు యథాలాపంగా వాడికి ఫోను చేశాను. వాడు ఎత్తలేదు. చెల్లెమ్మ ఫోను తీసింది. 'ఆయనకు కరోనా సోకింది అన్నయ్యగారూ. ఆస్పత్రిలో చేర్పించాను. నాలుగురోజులైంది.' ఫామ్లీతో ఢిల్లీ వచ్చావనీ, నేను కూడా రేపు బయల్దేరి వస్తాననీ ఇద్దరం కలిసి హాస్పిటల్‌కి వచ్చి వాణ్ణి చూస్తామనీ నేను చెప్పాను. చెల్లెమ్మ మనల్ని రావద్దంది. అసలు తనకు కరోనా వచ్చిన విషయం ఎవరికీ చెప్పద్దనీ ముఖ్యంగా మనిద్దరికీ అసలే చెప్పద్దనీ అన్నాడట. మనల్ని బాధపెట్టటం తనకు ఇష్టంలేదట" తన బాధను హృదయంలో దాచుకుంటూ చెప్పాడు శివం.

"అయితే మనం అర్జంటుగా చెల్లెమ్మతో మాట్లాడాలిరా. ఓసారి వీడియోకాల్ చేసి వాణ్ణి చూపించమందాం" అన్నాడు సత్యం.

" సాయంత్రం అయిదింటికి 'విజిటింగ్ అవర్స్' వుంటాయి. అప్పుడు చెల్లెమ్మ ఆస్పత్రిలో వుంటుంది" చెప్పాడు శివం.

ఆ రోజంతా 'సాయంత్రం ఎప్పుడవుతుందా' అని ఎదురు చూస్తూ గడిపేశారు. పదినిమిషాలు ముందే వాట్సప్ ఫోను తీసి సుందరం భార్యకు ఫోను చేశాడు శివం నంబరు చూసుకుని ఫోను 'ఆన్' చేసిందామె.

"హలో.."

"ఏమిటి చెల్లెమ్మా ఈదారుణం? సుందరానికి కరోనా సోకిందనీ, నువ్వు వాణ్ణి ఆస్పత్రిలో చేర్పించావనీ శివం చెప్పాడమ్మా. ఇప్పుడు ఎలా వున్నాడూ?" ఆందోళన నిండిన స్వరంతో అడిగాడు సత్యం.

"ఎలా వున్నారంటే ఏం చెప్పమంటావ్ అన్నయ్యా? ఆ భగవంతుణ్ణే అడగాలి" దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ చెప్పిందామె.

"ఏమిటమ్మా నువ్వు అంటున్నదీ?" ఖంగారుగా అడిగాడు.

"ఆయన.. ఆయన వెళ్ళిపోయారు. అసలు నాలుగురోజుల్నించీ స్పృహలోనే లేరు. ఐ.సి.యూలో వుంచి వెంటిలేటర్ అమర్చి ఊపిరితిత్తులకు ఆక్సిజన్ అందించారు. ఇవాళ పొద్దున్నే ఊపిరి ఆగిపోయింది. అంతా అయిపోయింది అన్నయ్యా!" దాదాపు ఏడుస్తూ చెప్పింది.

"అయ్యో! భగవంతుడా" అనుకుని మరి మాట్లాడలేకపోయాడు సత్యం

"మరి.. అంత్యక్రియలు" అని శివం అడగబోయాడు.

"ఇంకా కాలేదన్నయ్యా మార్చురీలో వుంచారు."

"వాడి అన్నయ్య కొడుకు ఢిల్లీలోనే వున్నాడుగా. కబురు పెట్టావా?"

"కబురు పెట్టాను. కానీ రాలేనన్నాడు. కరోనా అంటు వ్యాధి కదా?"

"అయితే మాత్రం 'మాస్క్' పెట్టుకుని దూరంగా కూర్చోవచ్చుగా. కొడుకుతో సమానం."

"వాళ్ళ పెద్దవాళ్ళు వద్దన్నారటలే. మనం ఏం చేయగలం" చెప్పిందామె.

"మరేం ఫర్వాలేదమ్మా నేనూ సత్యం రేపొద్దున్నే ఏ ఫ్లయిటుంటే ఆ ఫ్లయిటు పట్టుకుని వచ్చేస్తాం. అంతవరకూ మార్చురీలో వుంచమని అక్కడి డాక్టర్లకు చెప్పు. వాడి అంత్యక్రియలు మేం చేస్తాం" అంటూ ఫోన్ 'ఆఫ్'చేసి వెంటనే

కంప్యూటర్ 'ఆన్' చేసి మర్నాడు ఉదయం ఫ్లయిట్‌లో ఢిల్లీ ప్రయాణానికి టిక్కట్లు బుక్ చేశాడు శివం. ఆ మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకు ఇద్దరూ ఢిల్లీ చేరుకున్నారు. వెంటనే సుందరం భార్యకు ఫోన్ చేసి తాము ఢిల్లీ వచ్చిన విషయం చెప్పాడు.

ఆస్పత్రికి వెళ్ళగానే ఇద్దరూ ముఖాలకు మాస్కులు పెట్టుకుని భౌతిక దూరాన్ని పాటిస్తూ బరువెక్కిన హృదయాలతో, పెల్లుబికి వస్తున్న కన్నీటిని ఆపుకుంటూ మార్చురీలోంచి సుందరం 'భౌతిక కాయాన్ని' 'అంబులెన్స్'లో పెట్టించి స్మశాన వాటికకు తీసుకెళ్ళారు. చితి పేర్పించారు.

"ఒరే సుందరం నిన్ను పోగొట్టుకోవటం మా దురదృష్టం!" నేను ఢిల్లీ వచ్చికూడా నిన్ను చూడలేకపోయాను. నన్ను క్షమించు" చితిమీద పడుకోపెట్టిన వాడి పార్ధివదేహానికి నమస్కరించి నిప్పు అంటించాడు సత్యం.

"నేనూ తప్పు చేశానా! సత్యం ఢిల్లీ వెడుతున్నాడని తెలియగానే నిన్ను కలవటానికి వీల్లేదని ఆంక్ష విధించాను. నన్ను కూడా క్షమించు" సత్యం వెనకాలే, చితిచుట్టూ ప్రదక్షిణ చేస్తూ అనుకున్నాడు శివం.

చితిలోంచి మంటలు ఉవ్వెత్తున పైకి లేచాయి.

"ఈశ్వరా! మా ప్రాణస్నేహితుని ఆత్మకు సంతృప్తి లభిస్తుంది" అంటూ కనిపించని ఆ పరమేశ్వరునికి ఎదురుగా కనిపిస్తున్న అగ్నిదేవుడికి నమస్కరించారు. కన్నీళ్ళు నిండిపోయిన వారిద్దరి కనులకు ఆ చితిమంటలు మసకమసకగా కనిపించాయి.

Click here to share your comments